

[Jens Høyer.]

Naar det drejer sig om et Fæstemaal paa et Aar, hvad der endnu er ret almindeligt, et Fæstemaal; der gaar fra 1. November til 31. Oktober, har Medhjælperen altsaa Ret til 12 Feriedage, og af disse 12 Dage skal mindst Halvdelen falde i de 5 Sommermaaneder. Men det maa man jo forstaa saadan, at de øvrige 6 Dage nærmest skal falde i Vinterhalvaaret, for hvis det var saadan, at Medhjælperen kunde forlange alle 12 Dage i Sommerhalvaaret, saa saa det jo ikke saa godt ud mere. Men der er for mig heller ingen Tvivl om, at det skal forstaas saaledes, at det er mindst Halvdelen, der skal gives i disse Sommermaaneder, og at den anden, maaske lidt mindre Halvdel, kan falde i Vintertiden. I hvert Fald burde det være saadan for ikke at afstedkomme for store Forstyrrelser i Bedrifterne. Men det var jo rart nok, hvis den højtærede Minister vilde sige et Par Ord derom. Det fremgaar nemlig ikke helt klart af § 1, synes jeg, der er maaske nok Plads for Fortolkning der, og jeg har ogsaa hørt, at der har været nogen Tvivl blandt Rigsdagens Medlemmer om, hvordan denne Bestemmelse skal forstaas, saa det vilde være af Interesse, hvis den højtærede Minister vilde give klar Besked i saa Henseende. I øvrigt skal jeg med disse faa Bemærkninger anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

Der var dog en Ting til, jeg gerne vilde bemærke, nemlig at det havde været bedre, om dette Lovforslag var blevet fremsat noget før, saa det ikke skulde have haft tilbagevirkende Kraft. Det er altid kedeligt, naar Love skal have tilbagevirkende Kraft, ikke mindst naar Talen er om en Lov af en Beskaffenhed som denne, der griber ind i Aftaler, som allerede er truffet paa et andet Grundlag.

Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Krarup: Den højtærede Justitsminister, der har fremsat det Lovforslag, som her behandles, kan glæde sig ved at have faaet Tilslutning til Lovforslaget fra alle Partier i det høje Folketing, og det synes, som om det ogsaa skal lykkes ham at faa det her i Tinget. Dette skyldes Forslagets Bestemmelser om en Forbedring af Kaarene med Hensyn til Ferie for Medhjælperne rundt om i de tusind Hjem, Medhjælperne, som ingen Husbond kan undvære, Medhjælperne, som det betaler sig at byde gode Arbejdsvilkaar.

Jeg føler mig foranlediget til at nævne nogle Enkeltheder i Lovforslaget, som maa

paaskønnes. Først dette, at Forslagets Opbygning støtter det langvarige Fæsteforhold, hvilket baade for Husbond og Medhjælper er af overordentlig stor Betydning. Dernæst, at der i Forslaget er taget klogt Hensyn til de særlige Forhold, der gælder for ugifte Medhjælperne, som ogsaa Landbo- og Husmandsforeningerne har tilraadet det, saaledes at man ikke her anvender det i Ferieloven af 1938 anvendte Feriemærkesystem. Endelig maa jeg fremhæve det Gode, at det er frivilligt, om man vil benytte Ferieretten, saaledes at Medhjælperen, hvor ganske særlige Forhold taler derfor, kan afstaa fra sin lovhjemlede Ret til en Ferie af et bestemt Omfang og i en bestemt Tidsperiode, et Forhold, der ikke findes Hjemmel for i den almindelige Ferielov af 1938, hvorefter Arbejderen under Straansvar skal holde Ferie.

Forslagets Bestemmelser gælder Medhjælperne i Hjemmene og i mange forskellige Virksomheder, men de gælder ogsaa Medhjælperne ved Landbruget, og om disses særlige Forhold ønsker jeg at fremsætte nogle Bemærkninger.

Der er Grund til fra Landbrugets Side at erkende det tilfredsstillende i, at Landbrugets Medhjælper nu med Hensyn til Ferie ligestilles med Medhjælperne i de andre Erhverv, et Forhold, der nok ikke er uden Betydning, naar det gælder om at fastholde Landbougdommen ved Landbruget og modvirke de sidste Aars Tendens til at flytte fra Land til By. Samfundet erkender ved at give Landbrugets Medhjælperne en Ferieordning, der selvfølgelig medfører en ekstra Udgift for Landbruget, at dette Erhverv har Krav paa økonomisk Ligestilling med Landets øvrige Erhverv. Men der er jo ikke noget, der er fuldkomment her i Verden, heller ikke et Lovforslag, der har faaet en saa grundig og saglig Behandling som den, dette Lovforslag har faaet i det andet høje Ting. Der kan nok være et Par Ting at anke over.

Jeg maa her først pege paa, at Loven faar tilbagevirkende Kraft. Rundt om paa Gaardene er der mange Medhjælperne, som er fæstet fra November til November, og som ved Juletid havde deres 10—12 Dages Ferie; mange af dem havde ogsaa i Paasken 5—6 Dage fri. Disse gode Medhjælperne skal nu yderligere have Ret til Sommerferie, skønt deres Løn i mange Tilfælde netop var sat saa højt — 1.000 og 1.200 Kr. — frit Ophold er ikke ualmindeligt for en ugift Forkarl eller Fodermester for Sommerhalvaaret —, fordi de gik ind til et Halvaars ferieløst Arbejde for saa til Gengæld at faa